

hadde set, at det maatte kunde blive Alvor med denne Lov, har man henvendt sig til den danske Regering for nærmere at forhandle, og der er rimeligt Udset til, at man i Norge snart vil følge vort Eksempel. Som sagt, vedtage vi Loven, kan jeg ikke se rettere, end at det for den norske Forlagshandels Skyld er nødvendigt for Norge at følge os. De Forandringer, som Lovforslaget er blevet underkastet fra den Stikkelse, hvori det blev forelagt i Hjør, ere ikke mange og store. Det er for det første de Forandringer, som bleve vedtagne i Landstinget. De have kun en meget ringe reel Betydning og ere paa de væsentligste Punkter formelle Forbedringer, som jeg ikke har noget at sige til eller om. Dernæst er der foretaget et Par andre Ændringer af noget større Betydning. Den ene er den, at § 45, der jo giver Regeringen Ret til at afslutte Konventioner med fremmede Lande, har faaet en udvidet Form. Saaledes som den højtærede Minister jo fortalte Folketinget ved Sagens Fremsettelse, er det stiftet med Hensyn til Amerika. Og i og for sig har jeg intet imod det Forslag, som er fremkommet. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at naar Amerika særlig har forlangt, at ogsaa amerikanske Fotografier skulde kunne gaa Gæret her, saa bliver det dog visnok nødvendigt, at § 41, som er Hovedparagraffen om Gæret til Fotografier, forandres, thi det vil næppe være til nogen stor Nytte for fremmede Fotografier, hvis den Gæret, de kunne sikre sig her i Landet, skal være knyttet til en Anmeldelse af deres Fotografier til det danske Kultusministerium. Jeg tror, at hvis man virkelig i den Henseende vil give efter for udenlandske Forordninger — hvad jeg i og for sig intet har imod — maa man omtrent affatte denne Paragraf saaledes, som den er affattet i et i Hjør indkommet Andragende fra den danske fotografiske Forening, der er aftrykt her i Bilaget til Lovforslaget. Maatte jeg tager fejl, men jeg kan ikke se rettere. Endelig er der, saa vidt jeg forstod den ærede Minister, af Hensyn til norske Forordninger, stillet et Forslag til § 4 til Spørgsmaalet om Retten til Oversættelser, der gaar ikke saa lidt videre end det, der i Hjør var foreslaaet. I Hjør var Tanken med Oversættelsesparagraffen den: En Forfatter har Ret, udelukkende Ret til indenfor en Grænse af

10 Aar selv at oversætte eller lade oversætte sit Værk, men efter de 10 Aar staa det enhver frit for at oversætte det. Heri var gjort den Indskrænkning, som jeg vil sige ligger i Sagens Natur, at for saa vidt hans Værk ved ham selv eller ved en anden — det er jo ligegyldigt — samtidig fremkommer paa et fremmed Sprog og paa dansk, saa erhverver han den samme Ret som en dansk Forfatter, og dette Ord „samtidigt“ var der, fordi man jo ikke kunde forlange, at det i strengeste Forstand skulde være samtidig, forklaret — maatte lidt vidt — ved „inden et Aar efter Originalværkets Udkommen.“ Her er nu foreslaaet, at den fremmede Forfatter kan erhverve fuldtommen samme Ret som en dansk Forfatter, naar han kun inden Grænsen af 10 Aar lader oversætte sit Værk paa Dansk. Det spiller ikke nogen stor Rolle for mig, om man vil gaa saa vidt, men jeg kan dog ikke nægte, at jeg har nogen Betænkelighed ved paa dette Punkt at gaa videre, end det er nødvendigt for at tiltræde Bernerkonventionen, og jeg kan ikke ret indse, hvorfor vi af Hensyn til den norske Lov, saaledes som den tænkes affattet, skulde gaa saa vidt, som her foreslaas. Det, der her er foreslaaet, er jo nemlig i Virkeligheden et meget betydeligt Tillæg til den Ret, der i Hjør blev foreslaaet givet de fremmede Forfattere, men det Udvalg, der rimeligvis bliver nedsat om Sagen, kan jo udbede sig de nødvendige Oplysninger af den højtærede Minister, og det er jo da muligt, at det vil vise sig, at det er det rette at gaa saa vidt, som her er foreslaaet. Med disse Ord skal jeg slutte, idet jeg meget skal anbefale det høje Ting — naturligvis efter nøje at have overvejet Lovforslaget — at søge det gjort færdigt i denne Samling, for at vi snarest muligt kunne komme ud af den efter min Opfattelse lidt barbariske Retstilstand, vi paa dette Punkt nu for Tiden leve under.

Rein: Det foreliggende Lovforslag synes efter min Mening i det hele taget paa en heldig Maade at have løst den Opvæde, som er stillet til det. Det vil imidlertid jo ikke være besynderligt, at der kan være Meningsforskellighed om enkelte Ting, og jeg finder mig foranlediget til at henlede Opmærksomheden paa nogle faa Punkter;